

Temat: Sakrament uzdrawiającej miłości – pokuta i pojednanie.

Przeczytaj:

Chrystus ustanowił sakrament pokuty i pojednania na odpuszczenie grzechów popełnionych po chrzcie świętym. Kościół widzi początek tego sakramentu w tym, co Pan Jezus polecił apostołom po swoim zmartwychwstaniu: „«Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane»” (J 20,21-23).

Posługę pojednania mają pełnić apostołowie. **Teraz posługę tę spełniają biskupi, jako ich następcy, oraz prezbiterzy.** Na mocy sakramentu święceń mają oni władzę odpuszczania grzechów „w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”. Używana w Kościele formuła rozgrzeszenia wyraża istotne cechy tego sakramentu: Ojciec miłosierdzia jest Bogiem przebaczącym. Dokonuje przebaczenia przez Paschę swojego Syna i dar Ducha Świętego, za pośrednictwem modlitwy i posługi Kościoła:

„Bóg, Ojciec miłosierdzia, który pojednał świat ze sobą przez śmierć i zmartwychwstanie swojego Syna i zesłał Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, niech ci udzieli przebaczenia i pokoju przez posługę Kościoła. I ja odpuszczam tobie grzechy w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (KKK 1449).

Sakrament pokuty i pojednania odpowiada na głęboką ludzką potrzebę, aby uznać swą grzeszność, otrzymać Boże przebaczenie i pojednać się z ludźmi zranionymi przez swój grzech. Niegdyś w czasach Kościoła pierwotnego chrześcijanie, którzy popełnili morderstwo, zaparli się wiary lub byli winni cudzołóstwa, a potem za to wszystko żałowali, musieli się poddać długiej, surowej i publicznej pokucie czasowej, zanim biskup na nowo przyjął ich do świętej wspólnoty. **Od VI wieku upowszechnił się zwyczaj prywatnej spowiedzi przed kapłanem, a pokuty zadawane penitentom stawały się nieco łagodniejsze.** Sobór Laterański IV nakazał spowiedź przynajmniej raz w roku dla tych, którzy popełnili grzechy ciężkie, lecz można to czynić dużo częściej.

„Gdyby ktoś mnie zapytał, czego najbardziej nie lubię robić, odpowiedziałbym: regularnie chodzić do dentysty i spowiadać się. Naprawiać zęby muszę, bo jak mówi mój dentysta, za niedługo będę mógł jeść tylko kaszkę dla niemowląt. Do spowiedzi chcę chodzić, ale ponieważ od dziecka mnie straszono, to pomimo miliona łask, jakich doświadczyłem od Niego, gdy zbliża się termin spowiedzi, jest we mnie trema, lęk, uraz – to wszystko, co cechuje przestraszone dziecko. A że warto, to wiem za każdym razem, gdy odchodząc od konfesjonu słyszę jeszcze w uszach: «Ja odpuszczam ci

twoje grzechy. W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen». Czy może być większa radość i szczęście dla duszy?”. (Piotr Dylik, *List*, luty 2001)

Pokuta wewnętrzna zakłada radykalną przemianę w dalszym życiu. Pomaga powrócić do Boga całym sercem i zerwać ze starymi grzechami. Jest to odwrócenie się od zła z odrazą do popełnionych złych czynów. Do przyjęcia sakramentu pokuty należy przygotować się poprzez rachunek sumienia. Pomocą w jego przeprowadzeniu jest słowo Boże, a szczególnie dekalog oraz nauki moralne zawarte w Ewangelii i Listach apostoelskich.

Zapisz w zeszycie:

Akty penitenta:

- **Żal za grzechy** to „ból duszy i znienawidzenie popełnionego grzechu z postanowieniem niegrzeszenia w przyszłości” (KKK 1451).
- **Wyznanie grzechów** (spowiedź). Człowiek patrzy w prawdzie na popełnione grzechy, bierze za nie odpowiedzialność, a przez to na nowo otwiera się na Boga i na komunie Kościoła, by umożliwić nową przyszłość (KKK 1455).
- **Zadośćuczynienie**. Wiele grzechów przynosi szkodę bliźniemu. Należy uczynić wszystko, co możliwe, aby ją naprawić (na przykład oddać rzeczy ukradzione, przywrócić dobrą sławę temu, kto został oczerniony, wynagrodzić krzywdy). Ponadto grzech rani i osłabia samego grzesznika, a także jego relację z Bogiem i z drugim człowiekiem. Rozgrzeszenie usuwa grzech, ale nie usuwa wszelkiego nieporządku, jaki on wprowadził. Grzesznik, by naprawić swoje winy, powinien „zadośćuczynić” w odpowiedni sposób lub „odpokutować” za swoje grzechy” (KKK 1459).

Dla chętnych do rozwiązania krzyżówki.

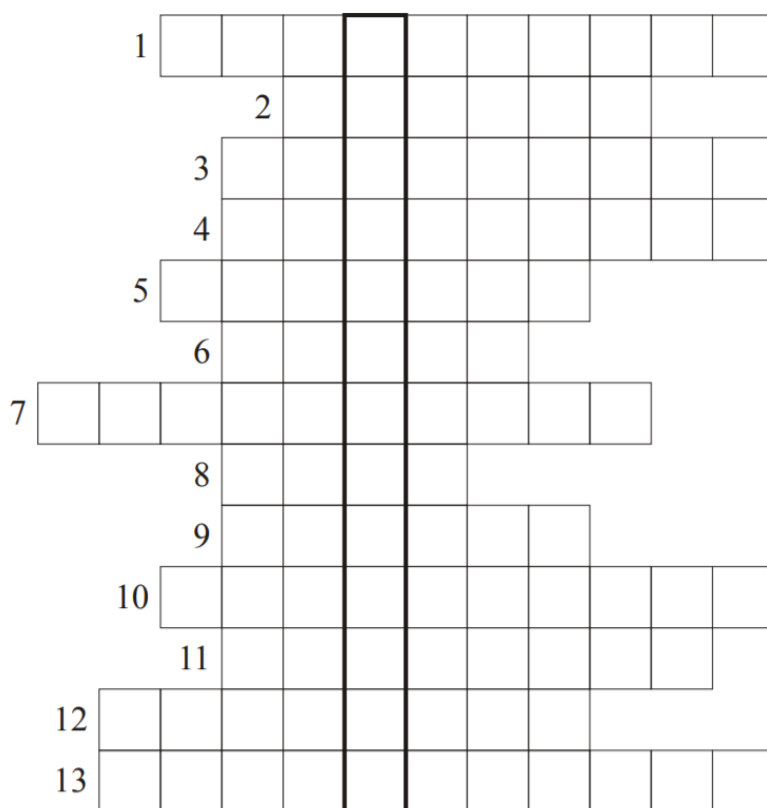
Osoby, które do 15 maja przyślą na adres: agasetorek@wp.pl rozwiązaną krzyżówkę otrzymają dodatkową ocenę z religii

1. Zerwanie z grzechem.
2. Inaczej spowiedź.
3. „Syn marnotrawny”, czyli
4. Nawrócona grzesznica, imię z 22 VII.
5. Jeden z warunków spowiedzi.
6. Wyprawił ją ojciec dla powracającego syna.
7. Kapłan sprawujący sakrament pokuty.
8. Jedna z form pokuty chrześcijańskiej.
9. Przekroczenie Bożego przykazania.
10. Skutek sakramentu pokuty.
11. Człowiek przystępujący do spowiedzi.

12. Rozmowa z Bogiem.

13. Miejsce spowiedzi.

Odczytaj hasło, by przypomnieć sobie, co uzyskuje się przez sakrament pokuty.

Temat: Popękane arcydzieło – ekumenizm nieustannym dążeniem do jedności.

Przeczytaj poniższe treści:

Pan Jezus modlił się tak:

Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał. I także chwałę, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we Mnie! (J 17,20-23)

Chrystusowe pragnienie, „aby wszyscy byli jedno”, znajduje swoją realizację w ruchu, który nazywamy **ekumenizmem**.

Wysiłki zmierzające do zjednoczenia chrześcijan podjęto już w średniowieczu. Jednak sam ruch ekumeniczny we współczesnym sensie tej nazwy jest zjawiskiem

typowym dla XX wieku. W roku 1908 duchowni anglikańscy S. Jonem i L.T. Wattson zainicjowali modlitwę o jedność Kościołów. Wydarzeniem o przełomowej randze była konferencja w Edynburgu (1910), podczas której powołano Międzynarodową Radę Misji. Historyczna doniosłość tego spotkania polega na tym, że delegaci na tę konferencję po raz pierwszy uświadomili sobie w sposób tak wyraźny duchową jedność w Chrystusie. Uważa się, że to w Edynburgu powstał ruch ekumeniczny w dzisiejszym tego słowa znaczeniu. W roku 1936 zrodził się pomysł **Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan**. Wprowadzoną w 1895 r. przez papieża Leona XIII nowennę o powrót do Kościoła braci odłączonych, odprawianą przed uroczystością Zesłania Ducha Świętego, zamieniono później na dni wspólnych z innymi Kościołami modlitw o taką jedność wyznawców Chrystusa, jakiej chce Bóg. Rok 1944 przyniósł **powstanie ekumenicznej wspólnoty z Taizé**, zainicjowanej przez brata Rogera. Od lat pięćdziesiątych XX w. bracia organizują tygodniowe rekolekcje ekumeniczne dla młodzieży, a od przeszło dwudziestu lat, na przełomie roku – **Międzynarodowe Spotkania Młodych**.

Przełomowe znaczenie dla postaw ekumenicznych w Kościele miał pontyfikat św. Jana XXIII. Potwierdził to Sobór Watykański II, w którym brali udział w charakterze obserwatorów prawosławni i protestanci. 21 listopada 1964 r. ojcowie Soboru przyjęli **Dekret o ekumenizmie**, który określa katolicki tryb prowadzenia działalności ekumenicznej. Kolejnym ważnym krokiem w przezwyciężaniu wzajemnych uraz między Kościołami była wspólna deklaracja papieża Pawła VI i patriarchy Konstantynopola Atenagorasa I z grudnia 1965 r., odwołująca ekskomuniki, jakimi obłożyli się w 1054 r. reprezentanci Kościołów rzymskiego i bizantyjskiego.

Spośród innych wydarzeń mających wpływ na przybliżanie się do zjednoczenia chrześcijan miały: spotkanie papieża, św. Jana Pawła II z patriarchą ekumenicznym Konstantynopola Dimitriosem, kiedy to zapoczątkowano dialog teologiczny między Kościołami prawosławnym i katolickim (1979); Światowy Dzień Modlitwy o Pokój z udziałem przedstawicieli wielu Kościołów i wspólnot chrześcijańskich oraz innych religii (Asyż, 1986); ogłoszenie encykliki *Ut unum sint* o działalności ekumenicznej Kościoła (25 maja 1995); wizyta patriarchy ekumenicznego Konstantynopola Bartłomieja I w Watykanie i rozmowy z papieżem (1995); niedziela przebłagania za grzechy ludzi Kościoła, jako dzień „wyciągniętej w pokorze ręki” wobec sióstr i braci w jednej wierze (12 marca 2000).

Zapisz w zeszycie:

Ekumenizm to ogólnościowy ruch chrześcijański, który ma na celu zjednoczenie wszystkich chrześcijan. Przez modlitwę i dialog chrześcijanie poszukują dróg usunięcia podziału i zaprowadzenia takiej jedności Kościoła, jakiej chciał Chrystus. Nie jest to

jednak poszukiwaniem zwycięstwa własnego Kościoła nad innymi Kościołami ani doprowadzenie do jedności wszystkich przez dominację jednego. Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan obchodzimy corocznie w dniach 18–25 stycznia